

1899. július 2-án. Csáktornya, 1899. július 2-án.

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal: Fischel Fülöp Könyvkereskedése ide küldendő az előfizetési díjak nyílterek és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítanak.

MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi, ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetések elfogadhatnak: Budapest: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bécsben: Schalek H., Dukes M., Oppelk A., Általános Tudósító-hirdetési osztálya Budapest.

Nyílter petítőra 10 kr.

A »Csáktornyai Takarékpénztár«, »Muraközi Takarékpénztár«, a »Csáktornya Vidéki Takarékpénztár« sat. hivatalos közlönye.

Dr. Wlassics miniszter Csáktornyan.

A csáktornyai áll. polgári fiu- és leányiskola új épületének felavatása kulturális és társadalmi tekintetben egyaránt nagyfontosságú eseményeknek szolgált alkalmul. Másrészt kétségtelen, hogy az egész ünnepély lefolyása hatalmas válasz volt a muraközi nép békejéit zavaró zágrábi izgatónak. Mindenkori örömmel fog visszagondolni a magyar állameszme ezen szép és diadalmas napjára.

A felavatáshoz megérkezett dr. Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter dr. Rényi József titkárával, kit 29-én reggel a következők fogadtak és kísérték be a pályaudvarról: dr. Jankovich László gróf főispán, Csertán Károly alispán, dr. Ruzsicska Kálmán kir. tanfelügyelő, Ziegler Kálmán polg. isk. gondnoksági elnök, dr. Krasovecz Ignác polg. isk. gondnokságának tagja, Margitai József áll. képezdei igazgató, Szalmay József szolgabíró. A miniszter kíséretével a városba vonult, mely pompázott a nemzeti lobogóktól; kora hajnalban a tüzoltók zenekara játszott szép ébresztőket az utcákon. A miniszter és kísérete dr. Krasovecz Ignác főorvos vendégszerető házában elköltött villásreggeli után a közönség sorsfalai közt a templomba vonult, hol Horváth Lajos záradfőnök papisegédlettel mondott ünnepies misét és Te Deumot. A többi ünnepelő közönség a felavatási ünnepnek Ziegler Kálmán gondnoksági elnök által az új épületben történt megnyitása után jött a templomba az összes növényekkel. Mire után az egész közönség a polgári iskola udvarára vonult, hol a róm. kath. lelkész az épület felszentelte, az ev. ref., ág. ev. és izr. lelkészek pedig megható áldóimákat mondtak.

A ünnepély tulajdonképeni sorrendje az intézet feldiszfittet tornacsarnokában folyt le, melyet az ünnepelő közönség zsufolásig megtöltött. Az intézet tanulóinak énekklara a nemzeti himnuszot énekelte el. Ziegler Kálmán gondnoksági elnök melegen üdvözölte a minisztert és a megjelent közönséget. Dr. Wlassics Gyula miniszter a közönség zajos helyeslése és szívből fakadó éljenzése közt az oktatásügy fejlődésével és céljaival összefüggő következő nagyfontosságú beszédet mondotta:

Mindenekelőtt legélelénkebben érzett örömemnek adok kifejezést, hogy Önökkel, e megye vezető férfiával, a város és vidéke igen t. polgárságával együtt ülhetem meg e mai kulturális ünnepet. (Lelkes éljenzés.)

Énnepe ez nemcsak a vidéknek, de annyiban országos jelentősége is van, mert egyetemes országos érdek parancsolta, hogy itt e határszélen a magyar állam a maga nagy erkölcsi tekintélyével vegye kezébe a közoktatás e jelentékeny intézményét, a polgári iskolát. (Élelnek helyeslés.)

Lehet, hogy az oktatás ez új eszarnok rövid idő múlva egy megíjodott és a mostaninál még

életképebb intézmény, az ujja alkotandó polgári iskola felvirágzásának lesz színhelye. (Tetszés.)

A polgári iskola reformját — a mit Önök közül bizonyára többen figyelemmel is kísérik — tölem telhelő gondossággal készítsem elő. (Élelnek helyeslés.)

Egyetlen egy közoktatási intézményt sem szoktam hevenyészve életbeléptetni. (Zajos helyeslés.) Közoktatási reformjainkon a szakkörök ügybuzgó közreműködése mellett a nemzet egész értelmiségével, ugyszólván a legnagyobb nyilvánossággal dolgozom. És ha érzem, tudom, hogy az általam helyesnek ismert reform a nemzeti intelligencia közvéleményébe becsátja le gyökereit, akkor teljes erélyvel és határozottsággal viszem ki a reform-alkotást a gyakorlati megvalósítás terére. (Élelnek tetszés.)

De azt akarom, hogy a reform-alkotás minden előnyét, minden hátrányát hazám szakköréi és ezek értelmisége kritikájuk keresztüztében elvasszák tisztára. (Helyeslés.)

Igy jártam el a középiskolai tanterv reformjával; nyilvánosságra hoztam a népiszkolai tantervet és a módszert általános vezérlvemül ismerem.

Hogy a mai ünnep keretében maradjak — lépjem bár e falak között a polgári-iskolai reform előbb vagy utóbb életbe — a rendszerek változásának soha sem tulajdonítok oly fontosságot, mint annak, hogy hivatásuk magaslátán álló, a tudományt önmagáért szerető, az ifjúsághoz bensőleg ragaszkodó, a nagy nemzeti ideálökért lelkesedni tudó, a kötelességteljesítésben példaadó tanítói kar teljesítse az iskola falai között kötelességét. (Élelnek tetszés és helyeslés.) Nem mulasztatok el egyetlen kedvező ünnepies alkalmat sem és így ezt sem, hogy ki ne emeljem, hogy az igaz tanító hivatásán csak egy tölti be, ha az ismeretek közlése mellett az ifjúság lelket, szívét, jellemét felvértezi azon erősségekkel, melyek megalakítják a jellemzilárd, kötelességtudó, saját erejére támaszkodó férfiak sorát. (Zajos tetszés.) Férfiak sorát, kik az élet minden küzdelőterén Isten után saját akaraterejük erélyében bírják jövődjüknek zálogát és nem csak mások segítségébe vetik reményük horgonyát.

Az én hitem és meggyőződéseim szerint a közoktatás minden fokozatában kötelessége a tanítónak a szív- és jellemképzésre hatni. (Igaz! Ugy van!) Különbözők erre az eszközök a közoktatás különböző fokain. De a tanítónak, legyen a közoktatás legalacsonyabb fokán a vagy a legmagasabbikon, mindig szemé előtt kell hordoznia, hogy az ő felgátása a kötelességekről, hazáról, vallásról, emberszeretetről, minden széről, minigazról és minden jóról van a legnagyobb hatással a házi nevelés után az ifju jellem képzésére. (Igaz! Ugy van!)

Hála a hazai derék tanító kar nemes ügy-szeretetének, a magyar tanító, ki mindnyájunkkal együtt örtheten bizalommal hisz a haza jövőndő nagyságában, lelke egész melegével érti is át, minő jelentősége van azon nagy kötelességnek, hogy az ifjúságot nemcsak tanítani, hanem nevelni is kell. (Ugy van!)

De értse ezt át a magyar családi élet, a magyar társadalom is és ne bizzon mindent az iskolára és ne keressen minden hibát az iskolában, hanem az iskolával karöltve teljesítsük mindnyájan szóval és tettel kötelességünket. (Zajos helyeslés.) Erre az egybeferrott, harmonikus munkár kérem az Isten áldását, hogy nagy és hatalmas legyen hazánk, nemzetünk. (Hosszantartó zajos tetszés, éljenzés és taps.)

A zugó éljenek lecsillapultával dr. Ruzsicska Kálmán kir. tanácsos tanfelügyelő állott az emelvényre s tartott nagy szónoki hévvel szép beszédet, melyet lapunk jövő számában fogunk hozni.

A közönség nagy tetszéssel fogadta, a miniszter pedig kézzsoritással fejezte ki elismerését kir. tanfelügyelőnek szép beszédért. Az ifjúság énekklara a Fohászt énekelte nagy szabatosággal. Pálya Mihály polg. isk. igazgató vázolta most a közönség nagy figyelmé közt, az iskola felépítésének történelmet s a vele kapcsolatos hatósági intézkedéseket. Lelkes éljenzés követte előadását. A Szózat eléneklése után a közönség a miniszter iránt kifejezett rendkívül meleg ováció mellett távozott az iskola helyiségeinek megtekintésére. Mindezek után a miniszter a tisztelő küldöttségeket fogadta.

Délben 1 órakor a Zrinyi-szálló nagytérmeiben közebed tartatott, melyen résztvett a város és a vidék színe-java. Első felkötőt magá a miniszter mondotta Ő Feljességére. Ziegler Kálmán kir. közjegyző dr. Wlassics Gyula minisztert ugys, mint a választókerület képviselőjét lelkes és a Muraköz hazafias érdekeire kiterjeszkedő nagyhatalú beszéddel. A miniszter nagy figyelem közt s a közönség meg-megújuló zajos tetszése közt tartotta a következő politikai irányú beszédet, mely igen fontos kijelentésével óriási hatást keltett, szubjektív vonatkozásai-val pedig csak még szorosabbá tette a miniszter és választókerülete közt igaz ragaszkodás kapcsát. Miniszter nagyhatalú beszédéből közöljük a következőket:

Nem kíván, ugymond, a napi politika kérdéseivel bővebben foglalkozni, mert sem beszámolóra, sem programbeszédre nem hívták, hanem kulturális ünnepre, a mely előtt minden politikai párt le szokta tenni fegyverét. (Tetszés.)

A cultura politikája egyébiránt a legszebb politika, mely nem ephemer, hanem az állam és a magyar nemzet nagy maradóndó érdekeinek szolgálatában áll. (Igaz! Ugy van!) Mégis, ha körültekint és látja, hogy azok között van, a kik már oly sokszor tisztelték meg politikai bizalmukkal (Lelkes éljenzés), lehetetlennek tartja, hogy néhány szót a politikáról is ne szóljon, már csak azért is, mert ha a magyar ember képviselőjével egy asztalnál ül, akkor a cultusminiszterrel is elvárja, hogy ne csak szakkérdésekről szónokoljon, hanem hát »halljunk egy kis »nagy« politikát is« (Derültség.) Hü akar lenni a magyar tradíciókhoz és azért politika nélkül ennek a bankettnek sem szabad elmulnia. (Tetszés. Halljuk!)

Hála Isten, olyan derült, olyan szép most a politikai égbolt, hogy szinte öröm reá feltekinteni. (Ugy van!) Utolsó találkozásunk óta a parlament pártközi helyzetében — mondja a miniszter — nagyfontosságú változás állt be, a mennyiben a szabadelvű párt ma tagjainak sorában tisztelheti az Apponyi Albert és Horánszky Nándor vezérlete alatt állott nemzeti párt tagjait is. (Lelkes éljenzés.) Nagy és kiváló parlamenti talentumok léptek ezzel a pozitív alkotás terére és ha tekintetbe vesszük azokat a jelentékeny feladatokat, a melyek a magyar állam nagy organisatorius kiépítésében reánk

várnak, az összeolvadás politikai és társadalmi értékét nem becsülhetjük elég nagyra. (Ugy van!) Hatalmas eredménye már eddig is van az együttműködésnek. Érti a kiegyezési campagne sikerét, melyet Széll Kálmán miniszterelnök (Hosszantartó zajos éljenz) az ő igazán bántalmas, kitartó, melyen járó államférfiúi bölcsességével keresztül vitt. (Éljenz.) Hosszasabban szólva Széll Kálmán fényes államférfiúi tulajdonságairól, a pártközi helyzetet sanálása és a kiegyezés létesülése körül szerzett hervadhatlan érdemeiről, annak fejtegetésével foglalkozott, hogy a mai pártközi helyzet minden politikusra sulyos kötelességeket is ró, mert itt az ideje a belreformok gyökeres munkába vételének. (Igaz! Ugy van!)

Saját ressztörjáról szólva felemlíti a miniszter, hogy választói előtt közoktatási- és cultus-programját annak idejében részletesen kifejtette, ehhez hál maradt s ezt következetesen lelke teljes odaadásával iparkodik is megvalósítani. (Tetszés.)

Az adóreformokat, majd pedig a közigazgatás reformját érinti meg ezután Wallacis miniszter. A kormány — ugymond — csak oly közigazgatási szervezetet akar létesíteni, a mely a teljes önkormányzatot biztosítja. (Élénk helyeslés.) Állami adminisztráció és önkormányzat egymást kiegészítő fogalmak, nem pedig egymást kizáró fogalmak, mint sokan hirdetik.

Megemlíti a miniszter, hogy a földmívelési és kereskedelmi politika terén is nagyszabású reformpolitika előtt állunk, melyeket néhány példában meg is világít.

Végül lendületes szavakkal tiltakozik a miniszter azon feltevés ellen, mintha az új alakulásban attól kellene tartani, hogy a magyar tradicionális szabadelvű iránytól elhajlás történne. Egy oly párt a mely Deák Ferencz hál tanítványának és politikájának méltó letéteményesének, Széll Kálmánnak vezetése alatt áll, a mely pártban a szabadelvű politika kipróbált igazi herosi ülnek, kiknek egész politikai reputációjuk a szabadelvűséghez van kötve — a tradicionális magyar szabadelvű iránytól el nem térhet soha. (Zajos tetszés és helyeslés.) Doctrinair liberalismus, mely elvont elméleteken épült fel, soha sem volt magyar politikai párt összetartó eleme és doctrinair nemzetközi liberalisok nálunk nincsenek is. Ezek ép oly veszedelmek a magyar politikában, mint a mily veszedelmes a reactio. (Ugy van!) Egyiktől sem kell tartani; a magyar társadalomban sem a reactionnak, sem a nemzeti hagyományokkal ellenkező radikal-liberalisumnak nincs talaja. Nekünk nem kell újra kitalálni a magyar liberalismust; a nemzetalkotó és nemzetfenntartó történelmi liberalis mus nemes iránya az, melynek pártunk hódol és ettől az iránytól sem jobbra sem balra nem térhet el. (Élénk helyeslés és éljenz.)

A miniszter végül a csáktornyai kerület választópolgáira emeli poharát. (Hosszantartó lelkes éljenz.)

Zakal Henrik ügyvéd dr. Jankovich László gróf főispánra, a főispán Zalamegye közönségére, Wollák Rezső ügyvéd Csertán Károly alispánra, az alispán a polgári iskola tantesületére, Pálya Mihály igazgató dr. Ruzsicska Kálmán kir. tanfelügyelőre, a tanfelügyelő a polg. isk. gondnokságára és annak elnökére Ziegler Kálmánra, Csertán Károly alispán a lelkészek, bíróság és katonaság jelenvolt képviselőjére, Seregély Dezső a hölgyekre, Szilvágyi Gyula az egyetértesre, Schwarcz Jakab a szabadelvűségére és annak bajnokaira mondtak felköszöntőt. Végül ismét a miniszter szólt fel s mondott meghatározott közvetlenséggel vett szívélyes bucsut a közönségtől s lelkes éljenz és a Rakóczy-induló hangjai közt távozott kísérétével az indóházhoz, ahol ismét nagy közönség tüntetett ragaszkodásával. A miniszter a d. u. 4 órai gyorsvonattal Budapestre távozott.

A tanév végén.

Egy elmúlt tanév eredményeire tekinthetnek vissza ismét a szülők. Ez az eredmény többé-kevésbé kielégítő. Iskoláink nívauja folytonosan emelkedik s ehhez képest javul az az értelmi fok is, melylyel

gyermekünk azokból kikerülnek. Ez pedig nagyon fontos. A megélhetés gondjai mindig sulyosbodnak, s így csak természetes, sőt észszerű, ha az iskola már eleve az életre nevelni a gyermekeket.

A gyakorlati élet követelményei mind szélesebb medret vájnak maguknak oktatási rendszerünkben. Reform reformra következnek, melyeknek ugyszólván kivétel nélkül az az irányzatuk, hogy a gyakorlati célt a megvalósuláshoz közelebb vigyék. Az elemi- és középiskolák, a kereskedelmi- és egyéb szakiskolák tantervének, beosztásának és általános tanítási rendjének az eddigi alapoktól eltérő megállapítása, illetőleg megváltoztatása csakis ebből az okból történik.

Az iskolák immáron inkább az életnek kezdik nevelni ma a gyermekeket, mint az előt. Szemlátomást az a törekvés hatja át közoktatásügyünk lelkes bajnokait és vezérő férfiai, hogy az iskola ne csupán elvont tudományok ismeretére tanítson, hanem hogy igaz előkészítője legyen a való életnek s a mi legfőbb, hogy tetemesen megkönnyítse a pályaválasztás nehéz feladatát.

A pályaválasztás! Évről-évre megújuló sulyos feladat és kötelesség, mely gyötörően nehezedik az aggódó és a gyermekük jövőjén töprengő szülők lelkére.

Az anyagelviség korát éljük. Mindenütt és mindenben a reális, kézzelfogható érték ma a döntő tényező. Ideális törekvéseknek a korszellem semmiképp sem kedvez, s azt hisszük, nem csalódunk, ha kimondjuk, hogy a gyakorlati pályák a jövő. A tudományos pályák értéke mintha aláhanyatlott volna, amiben valószínűleg sok része van annak is, hogy oda nem való, tehetségtelen, vagy éppen a könnyű életet hajszoló elemek léptek nagy számmal e pályákra.

A míg tehát egyrészt azt látjuk, hogy a gyakorlati pályákon levők tekintélye örvendően gyarapodik, addig másrészt a tudományos pályákra való özőnlés is kisebb méretűvé kezd válni. Ez egyelőre a változás és bizvást mondhatjuk, a visszahatás eredménye. És ezt nemcsak a társadalom életében, hanem a hivatalos oktatási körök munkálkodásában is megfigyelhetjük. Az élet gyakorlati czeit jait van hivatal szolgáltatni a slőjd, vagyis kézügyességi oktatás behozatala iskoláinkba, nemkülönben a testdézés, a tornázás hatékonyabb felkarolása.

Hogy mekkora sulyalv ehet a jövő nemzedék fejlődési folyamatába a gyakorlati oktatás és a testdézés fokozatosan keresztülvitt kultiválása, arra bizonyosság lehet a fővárosban már megvalósulás előtt álló gyönyörű tervezet, mely az új nevelési iránynak egyik hatalmas jelző oszlopja s meg erősítője annak az okos bevált szállóigének, hogy: csakis ép testben lakhat ép lélek. Hogy pedig a lélek is ép legyen, arról gondoskodik Wallacis miniszter legutóbbi oktatási rendelete, melyet csakis örömmel üdvözölhet minden igaz érzésű hazafi.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Kérelem.** Lapunk f. hó 1-ével a XVI. évfolyam harmadik negyedébe lépett; ez alkalommal tisztelettel kérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, azt megújítani, a kik pedig előfizetési díjjal hátralékban vannak, azt mielőbb beküldeni szíveskedjenek, nehogy a lap szétkülésében fennakadás történjék. Tisztelettel

a kiadóhivatal.

— **Esküvő.** Bónis István József nagybányai földbirtokos f. hó 10-én d. u. 6 órakor tartja esküvőjét Csáktornyaán a sz. ferenczrendiek templomában Kollár Mariska Gabriellával, Pálya Mihály áll. polg. isk. igazgató és neje nevelt leányával, illetőleg unokahúgával. Tartós boldogságot!

— **Uj anyakönyvvezetők.** A belügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök megyénkben a mura- királyi anyakönyvi kerületbe anyakönyvessé Neusiedler Jenő h. körjegyzőt, a pusztla-magyaródiába anyakönyves-helyettesé Novacek Imre h. körjegyzőt, a tatolcaiba anyakönyves-helyettesé Csillag Ernő jegyzőt nevezte ki.

— **Az ovoda záróünnepélye.** Községi ovodánkban a múlt hó 25-én tartott meg a záróvizsga, melyen szép számu közönség jelent meg. A kicsinyek igen ügyesen szavaltak, énekeltek, játszottak, a nagyobbak pedig csinos kézimunkáikat is kiállították. Zrinyi Delinke kedves szavaltat kíséretében nyújtott át egy díszes csokrot az egyesületi elnökönek, Bernyák Károlyné urnőnek. A szép eredményért az övönőt, Martincsevics Julia kisasszonyt, elismerés illeti meg.

— **Esküvő.** Thorday János csáktornyai községi el. isk. tanító ma tartja esküvőjét Sosterics Pál perlaki kereskedő nővérével, Irma kisasszonnyal. Tartós boldogságot!

— **Tíz év után.** A csáktornyai áll. tanítóképző-intézetben 1889-ben tanképesítővizsgálatot tett tanítók tíz év előtt tett fogadásukhoz képest m. hó 27-én megjelentek Csáktornyaán, hogy a multak emlékein elmerengve, bátorítást merítsenek a jövő küzdelmeire. Megjelentek: Buday Sándor mura-csányi kántortanító, Fűzy Elek czepléd-berczeli áll. isk. igazgató-tanító feleségével, Hejner József szombathelyi közs. tanító, Kolonits Lajos zágrábi magy. államvasuti tanító, Turza János dobronaki kántortanító feleségével, Torma Lajos balaton-szent-györgyi tanító és Zsilavec Lajos zágrábi magy. államvasuti tanító. Két társuk nem jöhetett meg, egy pedig meghalt. Az ünnepély hálaadó istentisztelettel kezdődött, melyre fogadás szerint a képezdének ugyanazon tanterméből indultak ki, amely 10 év előtt osztályuk volt. Mise után az intézetben gyűlést tartottak a volt iskolatársak, melyre akkori tanárukat Margitai J. igazgatót, valamint az intézetnek ugyanakkori, más osztályba járó, közel lakó növendékeit is meghívták, kik közül három jelentek meg Kolonits elnök meleg szavakban üdvözölte Margitai J. igazgatót, volt tanárukat, mire Margitai J. örömeinek adott kifejezést, hogy régi tanítványait ismét együtt láthatja s üdvözli az intézet falai között a megjelenteket. Zsilavec a tanítói hivatásról és a kartársi szeretetről tartott magas értekezést. Kolonits elnök felolvassa a meg nem jelent iskolatársak levelét és az üdvözlő leveleket és sürgönyöket. Fűzy volt igazgatójukról, Samu Józsefről tartott megható emlékbeszédet. Végül elhatározták, hogy 1) elhunyt társuk Karika István, rakamazi (szabolcsm.) tanító lelkiüdvéért másnap misét szolgáltassanak, 2) volt tanárukat sürgönyileg és jegyzőkönyvi kivonatan üdvözlik, 3) a legközelebb 5 év múlva találkoznak, amikor az intézet fennállásának 25-ik évét fogja ünnepelni. A gyűlés után az iskolatársak megtekintették az intézet helyiségeit, az általuk ültetett és a 10 év óta megnőtt fákat, a jelentékenyen megváltozott parkot és kertet. Délben az iskolatársak és a meghívottak sikerült társaságukat rendeztek a »Zrinyi« szállodában, melyen számos felköszöntő hangzott el.

— **Esküvő.** Dr. Kollin Ignác Dobronaki főorvos a múlt héten tartotta esküvőjét Freyer Jakab Dobronaki kereskedő kedves leányával Malvin kisasszonnyal.

— **Hivatalos órabeszítés.** A csáktornyai m. kir. adóhivatalban július és augusztus hónapokban a hivatalos órák d. e. 8—2-ig tartatnak meg.

— **Elő munkálati engedély meghosszabbítása.** A kereskedelemügyi miniszter K. Hajós Mihály ügyvéd, alsó-lendvai lakosnak a dunántúli helyierdekű vasutak Alsó-Lendva állomástól Letenye, Beecsehely és Nagy-Kanizsa irányában a cs. és kir. szab. déli vaspálya Nagy-Kanizsa állomásáig, valamint folytatólag Somogy-Szent-Miklós, Surd és Zakány irányában a m. kir. államvasutak Gyékényes állomásáig vezető úton gőzmozdony helyierdekű vasutvonatra, hivatali elődje részéről az 1898. évi július hó 8-án kelt rendelettel kiadott előmunkálati engedély érvényét a lejáratától számítandó további egy év tartamára meghosszabbította.

— **Parasztrekulák július havára.** Ha július 2-án esik, szokás szerint ezután 40 napig esik. Sárlos Boldog Asszony napján sárliót vágnak a vetésbe, kezdődik az aratás. Ha e hó 5-én esik, elrontja a dió és a gesztenye termést. Mérges Margit (13-ika) ritkán viszi el vihar nélkül. Margit napi eső rontja a szénát, diót és mogyorót. Jakabnap előtti világos éjszaka (25-ike) és vidám hajnalpír a paraszt boldogsága. A milyen az időjárás Jakabnap délelőttjén, olyan lesz karácsony előtt, amilyen pedig délután, olyan lesz karácsony után. Derüs napvilág hideget, eső meleget hoz. Jakabnap körüli eső kárt okoz a földgubacsban. Dörögvény, ha a nap az oroszlan jegyében van, bajt okoz a vetésben. Ha Anna napján (26-ika) a hangyák bolyokat alkotnak, esős telünk lesz. Ignác napi (31-ike) eső langyos telet hoz. Szép Kánikula termékeny esztendőt hoz. Szép idő lesz: 1. Ha nyugati szellőjárás van. 2. Ha a sármányok szorgalmasan énekelnek. 3. Ha reggel, este a kéményfüst egyenesen az égnek száll. 4. Ha az eső köddé válik, ha porzik Rossz időjárás lesz: 1. Ha napkeleten szellőjárás van. 2. Ha a holdnak sárgászínű udvara van. 3. Ha a nap kora hajnalban kiszökken, kiugrik. 4. Ha derüs idő után a magas hegyek ormát felhők takarják. 5. Ha a kakasok naplenyugta után kukorékolnak, avagy valamely magaslanton hallatják hangukat. 6. Ha a buza magja kévékben fekvődvén pattog. 7. Ha a falak nedvesednek. 8. Ha távolba hallatszik a harangszó. 9. Ha a halak a vízből kiugranak.

— **Egy praktikus találmány.** Pár hónappal ezelőtt talált fel és realizált 2 megynékbeli úri ember egy egyszerű gépet, az úgynevezett földmérő talyigát, melyre tulajdonosuk (Stádel és Torkos) szabadalmat is nyertek. Ezzel az egyszerű talyigával bárki is a legpontosabban földmérheti birtokát, rétjét, szántóföldjét, szőlőjét, kertjét, telkét stb. anélkül, hogy a fáradságot és sok babrálást igénylő mérőlánczeczal való mérésre szüksege volna. A földmérő talyigának a kereke 6 külfője által lábakra van felosztva a egy fordulóra egy ölet, két fordulóra két ölet, tíz fordulóra tíz ölet mér le s így tovább egész száz ölig, a mikor a fölmért területet mutató óraszerkezet magamagától csönget. Ekkor a gazda feljegyzi magának az első százat s folytatja a mérést tovább az által, hogy a talyigát tolja maga előtt. Minél gyorsabban halad a gazda talyigájával előre, annál hamarabb méri fel földjét. A földmérő talyigával való mérés oly egyszerű, hogy semmiféle különös ismeret nem kíván. Ez a praktikus földmérő eszköz a Stádel-féle gazdasági gépgyárban Győrben kapható 18 frtért. Egy birtokosnál, községnél s nagyobb gazdánál sem volna szabad hiányoznia. A gép szerkesztőségünkben is bármikor megtekinthető.

Szerelem.

I. Apró emberek.

Irtó: Szabolcs.

Ökölnyi kis diágyerek voltam, mikor először pattant ki szívemben a szerelem bimbója. — Ott szövéődött az iskola padjain. — Valami esztalant nap sugar beszökött a nyomasztó, nehéz levegőjű terembe, bizsergő meleget árasztva két kis buksi gyerek szívébe és lett belőle egy szépséges tündérmese, csupa ártatlanságból, verőfényből összeszeve . . .

Egy kékszemű, rózsás arcú baba volt az én tündérmém, amilyenek azóta is csak a templomban láttam, mosolygó, gömbölyű arczocskáju angyalok képeiben. Akkor még 6 is az volt, valószínű angyal. — Azóta bizony lehullottak a szárnyai . . .

Egy arasznyi távolra ültünk egymástól. Ő szélről a leányok padjában, én meg a fűkében. Mikor úgy nagy lopva kinyújtottuk a lábainkat a padból aztán az én kockás pepita nadrágom oda ért az ő kurta, csipkés szegélyű szoknyáskájához, olyan boldog gyönyörűséggel mosolygott, mint egy tizenhat éves bakfis, kinek szüles ajkát az első szerelmes csók éri . . . — A kertünk is szomszédos volt. Onnan a sövény tetejéről szoktam elnézegetni, hogyan bibelődik a virágai között, hogyan gondozgatja Katiczáját. Ez volt az én vetélytársam, egy impertinens teremtes, különben pedig testi minőségére nézve egy csoda nagy porcellánbaba.

Néha-néha beszélgettünk is. — Ugye, milyen szép ez a Katicza! — kérdezte.

— Az is nagyon szép! — Azt akartam mondani: de maga még szebb! . . . Nem mertem. Talán úgy is kitalálja.

— Milyen gyönyörű fekete szeme van; az enyém meg olyan csunya kék.

— Nekem a kék sokkal jobban tetszik — feleltem udvariasan

— Igazán? Merné mondani: istenbizonny!

Hogyne mertem volna! — Háromszor is mondtam.

— Mégis csak szebb a fekete!

— Hogyan volna szebb, hiszen az én mamámnak is kék szeme van!

— Az ám! Aztán meg nini, a magáé is kék!

— Oh, te csunya, fetekeszemű Katicza! . . .

Ugy-e, a jó Istenkének is kék szeme van? — kérde tovább.

— Nem — feleltem komolyan. — Se nem kék, se nem fekete!

— Hát akkor milyen?

— Másforma — mondtam rá diplomatikusan.

— Azt nem tudom, milyen lehet — szölt elszomorodva.

— De hát hogyne akartam volna! Csak legyen, mit! . . .

— Nini, milyen szép az az izé! — szölt sokatmondó pillantással . . . Az az izé pedig az én hozentragérom csatja volt. — Minden teke-tória nélkül lemetesztem, aztán oda adtam neki. — Hanem akkor nagyon megijedt.

— Istenem, ezért magát megverik!

Szó nélkül lemetesztem a másikat is és odanyújtottam. Azt hiszem, maga velszi herczeg sem járhatott volna el gavalérosabb módon, az én helyemben.

— Jaj, most még jobban megverik!

— Sebaj! Többször is megverték már!

— Többször?

— Csaknem mindennap. — feleltem önértetesen.

— Lássa, engem még sohasem vertek meg.

— Mert maga jó.

— Hát maga nem jó? — kérde csodálkozva.

— De, én is jó vagyok! — siettem rehabilitálni magamat.

— Mégis megverik?

— Mégis! — sóhajtottam farizeus képpel minden lelkiismeretfurdalás nélkül . . . Ezen aztán sokáig eltűnődöttünk.

Egyszerre csak azt kérde: — Ne játszunk valmit?

— De, játszunk.

— A Katiczával, — mondja . . . Csakhogy ha magának adom, akkor énnálam nem lehet.

— Az bizony szent igaz.

— Én gondoltam valmit — szöltam furfangosan. — Fogja az ölébe a Katiczát, maga meg beleül az én ölembé, akkor aztán énnálam is lesz, meg magánál is.

Az a csodálatos nő ösztön megusgta neki, hogy talán ez még sem illik.

— Én nem tudom, szabad-e így? — kérdezte szepegeve.

— Persze, hogy szabad — kardoskodtam erősen — hiszen a papája hányszor az ölébe veszi magát, pedig a Béla bácsi nem tesz rosszat!

— Igaz, az én apám nem tesz rosszat! . . .

— Ahogy nőttünk, velünk nőtt az a gyerekszerelmem is. Szöttük azokat a himes, ragyogó ábrándokat, amiket a verőfényes gyerekek álma von be csillogó zománczával . . . Aztán egyszerre végezhakadt ennek a mesébe illő nagy boldogságnak. — Pedig én azt hittem, hogy azzal a hozentragérom csattal örökre egymáshoz vagyunk kapcsolva.

Tizenöt éves kamasz voltam, hanem azért elpityergem, mikor ott kellett hagynom szépséges menyasszonyomat.

Sohasem tudnék én többet olyan szomorú lenni. Az édes anyáink vigasztalni akartak bennünket: az lett a vége, hogy négyen sirtunk.

— Szegény gyerekek, annyira szerették egymást! —

— Majd elfelejtik gypár év múlva! — mondta rá nagy bölcsen a Dénes, a kicsikének unokabátyja.

Há az édes apám idejében meg nem kapja a karomat, de irgalmatlan nagyot nyujtok rajt végig az ostornyéllal ezért a nagyon valószínű jóslatáért.

Egy kicsike batiszt kendőcskét szárogattam az uton a szívem melegénél . . . Az ő könyeitől volt az nedves, azoknak a csodálatos mélységtű szemeknek a könyétől, a minőknlél szelbet — isten bocsássa meg a bűnömöt — de még a menyországban sem tudok elképzelni. —

— Az a kis kendőcske még most is megvan nálam, hanem a szerelem szétfoszott, mint gyermekkorom többi ábrándjai . . . Egy kicsi kis kendőcske, egy édes-bus emlékek minden, ami megmaradt . . . És most, amikor hosszú évek múltán írom ezt az egügyű históriát, valami úgy elhomályosítja a szememet: egy nehéz könycesep azért a napsugárban fürdő, verőfényes tavaszi álomért, aminek olyan hamar szomorú vége szakadt . . . Mert csak az volt az igazi napsugár: a múlt . . . A jelen mar csak olyan, mint a szivárvány kölcsönvett fénye: szines, ragyogó, de nem meleg . . .

Vasuti menetrend a csáktornyai állomásnál. (Érvényes május 1-től szeptember 30-ig.) a) **Déli vasut.** Erkezik Kanizsa felől: d. u. 4:01 szmv., d. u. 12:58 gyrsv., este 8:12 vegyv., éjjel 1:07 gyv., reg. 5:51 szv. — Indul Prágerhof felé. d. u. 4:15 szmv., d. u. 1:01 gyrsv., éjjel 1:10 gyrs., reggel 6:06 szmv. — Erkezik Prágerhof felől: reggel 4:36 gyrsv., d. e. 10:30 szmv., d. u. 3:59 gyrsv., este 9:55 szmv. — Indul Kanizsa felé: reggel 4:39 gyrsv., reggel 5:52 vegyv., d. e. 11:00 szmv., d. u. 4:02 gyrsv., este 10:07 szmv. — b) **Magy. államvasut.** Erkezik Kis-Czellről: este 9:42, Z-Egerszegről: reggel 8:40. Indul Kis-Czellre: reggel 6:04, Z-Egerszegre: d. u. 4:28. — Erkezik Zágárból: d. e. 10:55 és este 9:30. Varazsdra: reggel 4:18, reggel 5:38, d. u. 12:50, d. u. 3:50. Indul Zágárbba: reggel 4:44 és d. u. 4:25. Varazsdra: d. e. 11:44, d. u. 1:20, este 10:17. *Novimárfha:* reggel 6:15.

Felelős szerkesztő:
MARGITAI JÓZSEF
Kiadó és lapulajdonos:
FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR)

Sve pošiljke se tičuđ zadržaja novinah, naj se pošiljaju na me Margitai Jožefa urednika vu Čakovce.

Izdateljstvo:

Knjižara Fischel Filipova kam se predplate i obzrne pošiljaju.

MEDJIMURJE

na hrvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni, znanstveni i poučljivi list za puk
Izlazi svaki tijeđen jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Predplatna cena je:

Na celo leto 4 frt
Na pol leta 2 frt
Na četvert leta 1 frt

Pojedini broj koštaju 10 kr

Obzname se poleg pogodbe i fal računaju.

Službeni glatnik: »Čakovačke Šparkasse«, »Medjimurske Šparkasse«, »Šparkasse Okolice Čakovca«, i t. d.

Volika svečanost vu Čakovcu.

29-ga o. m. se je dopeljal vu Čakovce gosp. dr. Wlassics Gyula minister, da bude nazočen pri posvećenju nove gradjanske škole (polgári iskola).

Njegovu Preuzvišenost su na kolodvoru pričekali: Dr. Jankovich László Grof veliki zupan, Csertán Károly podžupan, Dr. Ruzsicska Kálmán kraljevski inšpektor školah, Ziegler Kálmán kraljevski notariuš i predsjednik školskoga odbora, Dr. Krasovecz Ignác član školskoga odbora, Margitai József ravnatelj preparandije i urednik naših novin, Szalmay József varmegjinski sudac i t. d. Iz kolodvora su se vu varaš odpeljali, koj je lépo bil zastavami nakinčeni. Njegova Preuzvišenost se je pri Dr. Krasovecz Ignácu nastanil.

Vu jutro ob 9 vuri je bila svečana meša, na kojoj je vnoغو ljudstva bilo nazočno. Od ovud su išli vu novu školu, gde je gosp. Horváth Lajos, gvardian čakovečkoga kloštra vršil posvećenje, a svećenici drugih verah pak su svoje molitve vršili. Za tem je gosp. minister, dr. Wlassics Gyula držal dugi i lépi govor, kojeg su nazočni sa jednostavnim éljenom pratili. Za ovim je govoril Dr. Ruzsicska Kálmán kr. inšpektor školah a za njim Pálya Mihály ravna-

telj gradjanske škole. On je raztumačil povesť škole vu dugim govoru. — Deca su popévala.

Odvéčer je na čast Njegove Preuzvišenosti banket (obed) bil, gde je napil gosp. Wlassics Gy. dr. na kralja, Ziegler na ministra, Minister na svoje zbirace, medtem je i vekši politični govor držal. Zakál Henrik na velikoga župana, Dr. Grof Jankovich na občinstvo Zalavármegije, Wollák R. na podžupana, Csertán K. na svećenike, sudce i oficire, Seregély Dezső na gospe, Szilvágyi Gy. na jedinstvo, Schwarcz J. na slobodnoumnost, na zadnje pak se je Dr. Wlassics sprical lépimi réči od svojih zbiráčov i od stanovnikov čakovečkog zbirnog kotara.

Gospodin Minister dr. Wlassics Gyula se je odvéčer s brzovlakom nazaj vu Buda-pest odpeljal.

Bezdomovični.

Što je domovina?

Domovina je jedno veliko stanje, koje svojim stanovnikom sigurno utočiste daje vu zločestih danah i obrani nje od neprijateljske ruke. On stan, gde su naši roditelji vesele popévkje pévali nad našum zibkum; ono mesto, gde ležiju naše zemlje, senokoše, šume, gore, dnike; sve, kaj samo naše oko more ovdj prevideći; ova zemlja, koja nam kruha da, ove vode s ribami, ove ravnice

s plavim nebom, to je naša lepa domovina, Magjarska.

Gde su se negda naši predji borili, zabavljali, zmerili meju herbije, koju vezda za svoju vatujemo; gde prhniju njihove kosti; kam nas deneju, kad nas zakopaju, to je naša domovina. Ova zemlja, koja nam je draga, koju najbolje ljubimo, na koju, gde goder hodimo, navek nazad želimo, to je naša domovina. Pak jesu vnoგი, koji na lehkoma ovdj ostaviju svoju domovinu, v tuđu zemlju odputuju, gde nerazmiju našega lepoga magjarskoga jezika, gde druge navade imaju ljudi, gde je sve drugač, kak ovdj. Odputuju, misleč da njim tam bolje bude išlo. V svojem ufanju se vkaniju, ter uništeni dojdeju nazad vu ovu domovinu, koju su tak leško ostavili. Ovi ljudi su oni, koji nemaju svoju domovinu. Bezdomovični.

Pak, zakaj si zidjemo hižu? — Ne zato, da se pod njezin krov potegnemo v dobrih i v zločestih danah, da nas ona obrani od zimске mrzloče, od vrućine ljeta, od vihrov? Ne zato, da posle dela imamo kam idti dimo, od truda se počimuti, rasveseliti se med familijom, da imamo doma? Jeli se ne veli: »svigder je dobro, ali najbolše je doma!«

Zakaj si ogradimo blago s plotom? Jeli ne zato, da tam v sigurnostji budemo, da si blago obranimo proti tatam i razbojnikom?

Zakaj činimo gata na melin pušćeni potok? Jeli ne zato, da med vožešu medju

Z A B A V A

Kompanijski šnajder.

Vuksan Tomaš je svoje tri godine »pri cesarskih« zbio, pak ako u to vréme nije niti do grajta dotieral, tak su ga ipak svi dečki strigovske okolice za prvi autoritát u soldačkih stvarih držali. Anda nije niti čudo, đá su dečki regruti, koji su svojemi kitičami na škriljakih po ulicah se bahato sim tam šetali, Tomaša za razne tajne u soldačkom životu izpitavali.

U to ime je i Bahat Gjurek došel k tomu obćenitomu proroku u soldačkih odnosajih, te ga je za tolnač i nauk popital.

»Znaš Tomaš« — rekel je — »Tomu marširanju sam naj bolje u strahu. Da bi samo znal, kak bi mogel napraviti, da me nebi toliko štradicirali, jer po vrućini se muštrati i sim tam skakati kakti jopec, pak još spuškóm i telečakóm, to nije šala.«

»Tomu je lahko pomoći,« — odgovori Tomaš — »Samo se prijavi, pri stražameštru za nekakvu meštriju.«

»Je« — odgovori Gjurek — »Ali ja neznam nikakovu meštriju. Em to sam znaš,

da se ja nikakove meštrije nisam vučil. Ja sam bil duže vriemena u službi pri družtvu za čišćenje stanov u varašu, pak su me uvijek pošiljali stekla čistil po štacunskih izlogih. To meštriju dobro znam, — jeli bi to kaj pri soldatih vriedilo? kaj misliš Tomaš?«

Tomaš se nasmije. »Dragi brate, stím nebuš onde daleko došel. Ali zar ti nebi mogel reči, da si pri kojem šnajderu delat?«

»Pri šnajderu?« — odgovori Gjurek — »Ali dragi Tomek, em ja nikada za mog života nisam imel iglu u rukah. Ja mislim, da nebi znal niti konca napelati.«

»Ah hodi,« — veli mu Tomaš — »Em gumba buš već znal prišiti, a više ti nije potrebno znati. I najliepše življenje bi, kakti kompanijski šnajder imal. Nebi moral s puškóm ausrukovati niti maširati, liepo bi doma u kasarni sedel, pak bi se vćinil, kak da kaj delaš, a kad bi kompanija otišla, bi se liepo na tvoju postelj prehitil, pak bi liepo pušil svoju lulu.«

Gjureku su se pričeli štečki hitati. »To bi dodoš nekaj bilo za me. Pak kaj misliš, bi slobodne probal riskirati?« — Ovak u sponenku se je Gjurek za vuhom

počohal i cigaru med prsti obračal, a konačno se je tvrdo odlučil. Je, on si je na svaki način naprvo vzel kompaniskoga šnajdera igrati, — pak makar tu kaj došlo i svršilo se kak hotelo, jer to marširanje po vrućini i zimi, po blatu i prahu, — a najmere pak to skakanje s puškóm po ledini, mu se je ipak odviše naporno činilo.

Prije, nego su rekruti dobili monturu, išel je stražameštar sa svojim službenim bujgilaršem gore dole pred u redu postavljenimi dečki, te si je bilježil svakoga njegovu vrućnost i meštriju. Medjutim se nije osobito nad odgovori veselil, koje je od rekrutov dobil.

»Kaj, kaj ste vi — mehaniker? — Najradje bi znal kćemu su takovi ljudi potrební. — A vi ste lithograph? — Najviše budjete trebamo pri celioj regimenti. — To sve nije za nas. — A vi? Kaj ste vi? Kelnér? No — na zdravlje željim. Em tu imamo celij regiment ljudih, koji nisu za nikaj upotrebiti. — Kaj, kaj ste vi? Vrtlar? Liepi šipek. A vi ste fijaker? No vozite se dalje. — A vi toke delate? No pospremite se i zvašom meštrijom. Staklar ste? Slobodno, budite. A vi tam predzadnji? — Kaj malar?

stišnjena voda vekšnu jakost daje i više hasna tira?

Jeli ste vidli nazaj dohadajuće lastavice i čaplje? Jeli si nepošćeju odjeseni tu ostavljenu svoju gnjezdicu, pak jeli se sretno ne veselite onda, kad su je našle?

V šumah jeli ne vlada medved i jeli nehodiju slobodno zvěri; pak jeli si zato ipak nezabereju jedno mesto, gde je njihov stan?

Plice, sumške, vodene, jeli se nepovrneju iz svojega dalešnjoga puta na ono mesto, gde su se odgojile? Jest, jer je samo v domovini moći najti svako veselje i svako sretnost.

Človek i stvar ima svoju domovinu; stvari se nazad povrneju vu nju, a ljudi pak nju ostaviju. Posadijmo cveta, koj na vrhu gore cvele, na ravnicu, i maloga cveta ravnice na vrh gore, bormeš pogine tam. Sve pogine v oni zemlji, koja nije za njega. Pogine i on človek, koj zaostavi svoju domovinu.

Medja naše domovine čini onoga plota, od kojega znutra je sve naše, zvuna pak je tudje; od kojega znutra smo v sigurnostji, zvuna nesreća zaseda na nas. Ako budemo skupa držali, budemo zavdali ono jakost, koja čude vćini, koja je na velike stvari moćna, ali sve to samo skup držajuće moremo postiči. Nam je ovu lepu domovinu dal Bog! ovdj nam je pokazal onu zemlju na kojoj moremo sretni biti. Naši predji su ju s krvjum priskrbeli, s krvjum su ju posvetili, s krvjum su ju vćinili cvetuću i plemenitu.

Iz praha naših otcov raste trava, cvetje i našu sretnost zavezuje k grudam ovim. Nevaljani su oni, koji ovoga sladkoga lanca raztrgnuti hoćeju. Zločesti su oni, koji nam zlatoga mosta zidju prek medje naše lépe domovine, da čez njega prek putujuće, v nesreću propadnemo. Vkanljivci su oni, koji nam za lépe pripovedaju tudje orsage, da tam išćemo sreću, gde nas samo tuga i nevolja čeka! Pak zato ima takvih ljudih, koji putujuće po orsagu, vkanljuju proste ljudi, iz ruk mu zemeju sigurnu zemlju, pospraviju mu njegvo imanje, odvodiju ga iz orsaga i vu tudji zemlji mu bogičku palicu daju vu ruke.

Bezdomovični bezdomovične činiju; — i to samo zato, da v ruke moreju dobiti njihovo blago, pak da skončaju z njihovoga srca svako boljše čučenje. Špotno govoriu od domovine. Njim je dobro svigder, gde moreju koga vkaniti. — Ali jeli je moći to verovati, da bi čista pšenica ravno tak mogla obroditi na vrhu pečine, kak vu črni zemlji ravnice, pak da bi bór zrastel, kak najlepše i najvišeše drveo, v mlaju tak, kak na vrhu pečine?!

Čitajmo z novinah, kaj čeka one ljude, koji su dosta bedasti bili posluhnuti takve vkanljivce, pak su ovdj ostavili svoju domovinu. Bormeš grozovita je njihove nevolja, njihovo trpljenje, zdvojnost med tudjim narodom, gde je nje niti nerazmiju, gde tudji zrak porobi njihov zdravje, zločesti ljudi pošarucavaju njihove zadnje fillère, težko, neurodno delo je poništi.

Čuvajmo se od onih, koji bezdomovičnost hvaliju, jer njihovo srce je s zločestimi aakanami puno; išćeju po naših žepih, da nas pokradeju.

Čuvajte se od onih, koji se za bezdomovične valuju, jer kukolja i smet hoćeju posejati med vas, pak njim je cilj, da i vas bezdomovične činiju. Čuvajte se od vkanljivcov i neverujte njim!

Tantalus.

Iz povesti Magjarske.

Daje.

V. Ladislav (1452-1457).

Zbog malodobnosti je Cillei-a dobil za tutora, gdo je veliki nepriatelj bil Hunyadiu. Cillei je višeput probal, da pogubi Hunyadia, ali mu to Bog nije dopustil. — Ne dugo zatem je jako bil potreben Hunyadi.

Turki su već do Belgrada došli. Mahomed, turski sultan je rekel, da kak je jeden Bog vu nebu, tak mora jeden gospon biti na zemlji (mislěci pod tem samoga sebe). S ovimi rećmi je išel proti Europi, proti zapadnim orsagom, koje su magjari obranili od turskih navalah.

III. Calicutš papa je križarsku vojsku ghasil proti turkom. Hunyadia su glavnim vodjum postavili, zbog česa su se pak drugi velikaši srdili i ne hoteli pod Hunyadiovu

zastavu iti. — Jedva je zezbal Hunyadi sa Kapistran Ivanom, koga je papa poslal, 60 jezer vojakov, kad su već turki jurisali Belgrada. Grada je Hunyadiov, sin Ladislav, i njegov vujec Szilágyi, branil.

Turki su već na bašte došli; jeden turk je već tursku zastavu zdigel gori, ali ga je Dugović Titus prijel, i kad se je već dugo hrval z njim, ga je sa sobom cuknul vu glibočinu, gde su obadva smrt našla. Sad je došel Hunyadi i svum silom je na turke navalil; Kapistran je žareću i goreću smotu dal vlevati na turke, a kad pak su magjari vun vdrli iz grada, su turki bežali, kak da bi glave zgubili. 40 jezer mrtvih 4 jezer živih i 3 sto stukov je magjarom vu ruke opalo.

Ali zatem je ne dugo živel Hunyadi. Za 20 dni po ovi bitki je vumral vu Zimonyu, vu 56 ljetni dobi svoga življenja. Za njega se je žalostil celi svet; sam sultan je suze točil za njega i rekel je, kak bi srećen bil, da bi samo jednoga takvoga vojnika imel. Papa ga je nazval »braniteljom vere«. — Ne dugo zatem je i Kapistran vumral.

Ipak su bili nekoji, kojim je po volji bila smrt Hunyadiova. Glave ovim su bili Cillei, Garai i Ujlaki, koji su smrtni napriatelji bili Hunyadiu i njegovim sinom. Cillei je zatem ne dugo pisal Brankoviću, srbrkomu vojvodi, da mu bude za kratko vréme dvě takve lopde poslal, s kakvimi se on jos nije igral. — Pod lopdami je mislil glave Hunyadiovih sinov, Ladislava i Matyaša.

Ali, kak je Cilleiov poslanik nesel ovoga lista, ga je Ladislav prijel i ovak seznal urotu.

Cillei je ne dugo zatem sa kraljom vu Belgrad išel. Tam mu je Hunyadi Ladislav spočital njegove čine, na kaj se je ov jako razrdil i sabljom mahnul na Hunyadia. — Ali ov je sa sabljom svojom i sa prstanom poprijel vudarca. Na veliku larmu su z druge biže dobežali van Hunyadiovi vojaki i Cilleia razszekali. Kralj je odprostil Hunyadiu, jer, kak je on rekel, kaj se je pripetilo to već drugač nemre biti.

Od ovud je kralj vu Temesvár išel pohadjat dovu Hunyadiovu, Szilágyi Elisa-

— A za Boga miloga, pak kaj med toliko- mi dečki neima niti jedne poštene meštrije?

— Kaj ste vi Bahat Gjuro?«

»Šnajdar!« odgovori ov.

»No — komaj jedan krat! — To je rieć,« — Veli stražmešter, — »Stupile van iz reda Bahat — baš mi je drago, da se u vas nisam vkanil, jer odmah pri prvem pogledu ste mi se činili za nekaj sposoban! — No, baš mi je drago!« —

Kad je ta vizita prošla stal je kraj Gjureka jošće jeden zdravi i zaruleni pemak, koj se je za šostara deklarisal, a sve ostalo je bil sam nepotreben material. Stražmešter je zdvajal.

»Samo dva meštra« — stražmešter se zdehne — »No gospon kapitan bu se po vrazki veselil. Em to nije niti za silu dosta!«

I zbilja, gospon kapitan se nije baš odviše veselil. »Jeden šnajder i jeden šostar« — je zmrmalal — »To bu moju kompaniju zdiglo.« — I taki odredi kapetan Gjuru Bahata pre se dopelati te mu veli:

»Vi ste za sada jedini šnajder u kompaniji. Ja vas niti nemogu dati podpuno izmuštrati. — Vi morate oumah na vaš poseliti.

Ja se nadam da meštrijeju dobro razmete? Gde ste delali?

»Ja — prosim ponizno gospoda kapita- na? — Ja — ja — je sem pri više šnajderih delal i pri Neumannu«

Tu Gjurek nije nikaj lagal, jer on je svojom meštrijum došel svikam gde su bili izlogi, pak je i pri Neumannu na izlogu stekla čistil, da su bila svetla kak zrcalo.

Činilo se je, da je gospon kapitan zadovoljan, jer Neumanna je poznal, kakli izvrstnoga meštra, a gospon stražmešter je bil takaj zadovoljan — i on radi diela pri Neumannu.

Odmah drugi dan donese mu gospon kapral svoj extra-Collet, pak mu izrazi svoju želju, da mu ga tak popravi, da bu u pjasu onak stal, kak stoje u obće svi Waffenrocki.

Tuliko je Gjura u toj stvari odmah razmel, da se ta stvar najprije mora sva razparati, a onda stoprav popravljati, pak je stoga to cielu odeću temeljito svo razparal tak, da se gospon kaprol nad njegovom okretnostjum čudil. Ali ništa pomanje je išlo sa skupa šivanjem. — Već jednoga komada s drugim slagati, priredjivalo ja znatne

potezkoće, a kad je već nadohadjal večer, to je cieloga dana posel samo tak daleko došel, da je jedan sprednji diel Colleta, strašno velikimi štih na opak tu prisit stal. Gospon kaprol je to opazil i Gjureku pokazal, ali ov se je izgovoril, da je to samo prefercano, koj neostaje za vekovečinu i da bu to sve drugač izgledalo, kad bu posve gotovo. Gospon kaprol se je odgovorom zadovoljil.

Drugi dan su došle tri kabanice, koje su se imale preobrnuti i četiri Waffenrocki, koji su se imali drugač opet popravit, a stražmeštar je novomu i mladomu kompanije šnajderu osobitu milost hotel tim izkazati, da je veliko povierenje u njega stávil, pak je dapaće novoga reklega gospe straže- mešterovke donesel našem umietniku stum željum, da ga polag miere gospodje straže- mešterovke tiela jedno malo razpusti. Da bu to našem šnajderu dećinska igraća, je stražmeštar za sigurno znal, pošto je pred kapitanom sam priznal, da je pri Neumannu delal, a Neumann je poznato zenski šnajder.

Našemu Gjureku je, medjutim postájalo sve bolje vruće, jer sad već je i sam po malom postajal znatiželjan, kak će se ta

bethu. Ovdje je u crkvi prisegel da Hunyadiove sine ne bude bantual.

Ali nije obdržal prisegu, jer kak je u Budim došed, su ga Hunyadiovi neprijatelji Garai i Ujlaki nagovorili da se osveti nad Hunyadiovima sini zbog Cilleia. Kralj nje je poslušnu i dal je prijeli Ladislava i Matjaša. Ladislavu je prez svakoga suda dal glavu odseči, a Matjaša pak, jer se je bojal Elisabethe i Szilágyia, je sobom odnesel u Česko, gde je za jedno ljeto vumral; ravno na on dan, kak je dal Ladislava skončati.

(Dalje sledi.)

Loparits.

KAJ JE NOVOGA?

— *Prosimo naše poštuване predplatnike, naj nam vu tretjim fertalju predplatne zaostatke čim predi pošteju i predplate ponoviju.*

Sto pet ljetah star človek.

Pismoznanci iščeju, od česa živiju ljudi dugo, — kako se človek mora hraniti i živeti, da bude dugo živel? . . . Da nemora s finimi hranami živeti, to nam svedoči jeden Muladi István zvaní pastir i njegov život. — Jeden doktor je poiskal toga glasovitoga staroga. — Jer glasoviti je on, 105 ljet star — da ga spita, kak se je živjal sveta? Kak se je hranil?

Ov stavec je tam čepel pred svojim hižum i gledal je leteće čaple. Zapita ga doktor: Čujete stari, z česa ste živeli vi? — Pastir: Z česa? — Kak svaki pastir: s kruhom, slaninom, mesom. — Doktor: Pak jeli vino pijete? — Pastir: Ne pijem, jer nemam, ne zmorem za vino peneze, nego zganicu, jer je faleša. — Doktor: Pak jeli i pušite? — Pastir: Je, bagoša, jer pipinu cev mi već ne držiju vusta, jer nemam zube.

Božja kaštiga ne zgine.

Žalostnoga dogodjaja nam pišeju iz Szegedina. Ime nebudemo pisali. Premožen človek je bil, s kim se to dogodilo, koj je do 30—40 jezer forintov vrednosti imel, pak skojega je obilno mogel živeti; komu

je samo to bila falinga da je jako ljubil svojega sina. Tak ga je ljubil, da još pred smrtju je sve svoje imanje njemu dal prek, samo to si je zrekel, da ga do smrti bude sin držal. Tvrdo je obećeval sin, da bude to učinil i otec se nato sretno odselil k obitelji svojega sina. Jako su tam štimali otca: za kratko vreme su ga na prag deli, odonut na dvor, zatim pak v štalu deli, gde su ga privezali, kak psa. Tam se močil stari v smradu, smetju, v snegu, mrzavici. — Sve su to zapazili susedi i na njihovu prijavu je redarstvo oslobodilo sédoga človeka iz štale, gde je više bitvine dobil svoga zahvalnoga sina i od njegve ravno takve na levo ruku stojeće žene, kak kruha. Siromaka staroga su tudjim ljudim dali v obrambu, koga je žalost i muka, koju je čez duže vremena trpel tak spotrla, da je za dva mesece zatim vumrl. Ali još prije je zaklel svoga sina. Zakletva se je grozovito spunila. Obitelj sina se raztepla. Koj ovdj, koj ondi živi, sam otec, taj nezahvalni sin, je s takvom smrtju vumral, z koje je nemoguće neprevideti božju kaštigu. Pred petimi danj je čisto zdravomu človeku na jedenput zabegla reč, i od onda komaj je došel k luftu, podjednim se zahlikoval, podjenim ga zadušavala čez pet danah smrl. — Vezda je vumrl.

Posle dvadeset ljet.

Jeden čudnovati dogodjaj se je pripetil a jednoj občini na Szardinia zvanim otoku, poleg Taljanskoga. Jeden težak se je 1879. ljeta oženil, pak za ljeto dan se je naradilo prvo dčete, ali težak je zgubil kruha, i kad bi videl, da svojju obitelj nemre držati, odpotuvaj je v tudji orsag, gde si je malo blaga priskrbel. Vezda si je hotel ženu dati k sebi dopelati, ali samo za dva mesece je zeznal, da mu je vumrla. Težak se je od sada samo poletaval, — bez toga, da bi na dčete mislil. Nazadnje je ipak v Taljansko došel, gde je prije v Genua varasu, zatim pak v rodnom mestu delal. Volju je dobil se drugoć oženiti i jer je tam zapazil jednu lépo devojku, odmah ju je i dal zaprositi. Kad bi se za zdavanje sponimali, sreten zaručnik se za roditelje devojkine pital. »Siroče sam — odgovori devojka —

mati mi je vumrla, otec pak je v tudji orsag odišel, od koga više nisem nikaj čula.« Težak se presentil. »Pak de ste stanuvali?« zapita. Devojkja pove hižni broj i ime vullice, na koja veselo zagrlil težak devojkju veleč: »O, pa si mi onda keči moja, koju dvadeset ljet nisem videl.« Suze su ga pobile i dakako više nije pomislil na zdavanje. Otec je sretno zagrlil svoju kčer i obećal njoj je, da drugoga mladoženja njoj priskrbi. A lépa devojkja se jako za srečno čuti na strani svoga otca, pak niti nemisli nato, da bi zamuž išla.

Seljak i minister trgovičnih poslov.

Vezdašnjega ministra trgovičnih poslov jako vnoji poiščēju, ne samo na audienciji, nego i doma tak, da zvončec njegvoga stana od jutra do večera pod jednim se glasi. — Ove dane se postavil k njemu jeden seljak s velikum poštenostju. Preuzvišena gospa ga je primila, jer muž njezin nije bil doma. V takvoj dobi ona poslušne ljudi, da se zabadava netrudiju. — »V kakvim poslu ste došli dober človek?« — Zapita. — »Velika stvar je — veli seljak — ali lehkio je pomočti natim; imam jednu kravu. Nije tak nevaljana stvar, jer svako ljeto je dvoje kotila, ali od jednoga vremena je nekakov nečistnjak vlezal vu nju, pak niti jednoga neče kotiti. Zato sam si mislil, da ju vkraj dam, i ponudim gosponu ministra s njom. — Preuzvišena gospa mu počne nato razlagati, da njezin muž ne plodi marhu, da on nekupi kravu, to k drugomu ministru spada. Seljak samo poslušao, ali kad bi k reči dospel, veli, kak goder mu veli preuzvišena gospa, on dobro zna, da preuzvišeni gospon je glavni trgovecminister, koj takve stvari ravna. Težko mu je mogla preuzvišena gospa dopovedati, da k službi njezinnoga muža to nespada, nego Darányi excellentiás gosponu.

Vkanjlivec.

Kuthy György, mesar iz Szabadka zvanoga varaša je v Kula zvanu občinu odišel na sejam, da više marhe spokupi. Na dan sejma je žena njegva dobila telegramma s podpisum svoga muža, gde prosí svoju ženu, da mu odmah naj pošle još za njim po telegrammu 500 forintov. Žena je posluh-

njegova regimentska ili bolje sakramenska šnajderija dokončala, međjutim mislil si je nek trpi kak najduže more, pak je glavno vrieme za svoju meštiju odabral ono, koje je bilo med paranjem i skupa šivanjem i u u to ime je škarjam prepustil glavnu rieč. —

Za nieko vrieme je sedel na to rekuć med bregi samih razparanih komadah, ciela zmešarija raznih komadah, uniformah, hlačah, prslukah, kabanicah, gomilala se je okolo njega, da ga već skoro nije bilo iz tog ričeta van videti.

Gospon kaprol je već pričel nemiran postajati, a gospon stražemeštar si je za dužnost držal tomu, makar i umietniku, ipak jedno malo reda preporučiti, jer akoprem gospon stražemeštar nikad nije bil šnajder, ali da bi pri šnajderih takov nered moral biti, kakov je tu bil okolo Gjureka, toga ipak nije vieroval.

Drugo jutro dojde kapitan u kasarnu, i baš kad je stupil u dvorišče, puhne vietar i odnese mu kapu iz glave, pri lovljenju iste skoči jedan soldat nehotice na nju . . . ali nikaj zato, em je tu šnajder Gjurek, pak ju on već sa gladilom izglati.

»Bahat neka kapu gladilom izglati, ali odmah!« — Tak je glasila kapitanova zapovied, a siromak Gjurek je bil vručeš nego skoro njegovo gladilo. — Odvažno pritisne razbelenim gladilom kapu, nekakav dim se samo izpod gladila porine u zrak, Gjureka nicki sumnjivi smrad zažegeče u nosu, on hitro digne željezo iz kape — prekasno! — U kapi je luknja obgoretimi okrajci.

U isti hip se i kapitan već tu postavi po svoju kapu. I njemu udari duha u nos — on sluti nesreću. — »Meni se čini . . .« — hoće kapitan reći, ali ga Gjurek već preteče:

»Prosim pokorno gospodina kapitana . . .« — a tu ga kapitan pretrgne:

»Ste mi gladilom kapu prežgali! Pa vi hoćete biti šnajder, no čekajte samo, vam bum ja posvietil.« — I srdito otide sa prežganom kapom, a ciela peta kompanija, naimre pak oni, koji su mu kakovu odeću u dielo dali, dobežali su, da vide.

Stražemeštar je pograbil reklega svoje milostive, kaprol vzeme zdihavajuć na opak prišite komade svoga Colleta, četiri žrtve oplakuju svoje raztrancirane kabanice, a tri nesrećni nemogu najti ostanjke svojih Waf-

fenrockov. — Tu je nastala larma i javkanije tak, da je Gjurek od premehkoga srca dohjel pobeči, ali jedno dvanajst krepkih rukah su ga zaustavile.

»Vi vkanjlivec« — zagrmi sad na njega stržemeštar — »pak ste se podufali nam lagati, da ste pri Neumannu delali?«

»Molim pokorno gospona stražemeštra,« — odvratil drhčućim glasom Gjurek — »Istina je, ali ja sam tam samo stekla na izlogu čistol.« !!!

Poslie toga je Gjurek na osam dni zniknuł, Bog zna gde je bil? —

Kad je za osam dni opet na svietlo došel, nije već bil šnajder, nego navadni rekrut. A kad je poslie više mesecih k niekim svetkom slobodno domov išel, pital ga je Vuksan Tomek, kak je?

»No znaš« — odgovori Gjurek — »kompanijski šnajder sam odmah postal, i dobro je to biti, ali pri tom ti nije moći dalje dojt.«

Tomek je raznel, pak se je samo smejal.

Em. Kollay.

nula i 500 forintov je odmah poslala po telegramu v Kula občinu. Za dva dane je dimo došel muž i začudjen je poslušal ženu, kad ga je ona zapitala, da kaj je kupil za 500 forinti, koje je po telegramu poslala za njim. Odmah su znali, da njih je nekogi neveljani vkanljivec podrezal. — Odmah su prijavili to redarstvi, koje je strogo počelo iskati vkanljivca. Kulavski poštar — koj je peneze na tak lehkoma vun dal, prez toga, da bi svoju osobu svedočil on, koj je peneze gori zdigel, da nebi njemu kakva neprihika bila, je položil 500 frtov. Redarstvo je već na tragu vkanljivcu, jer poleg pripovedanja postara i jeden bezpodpisni list je već dosta naputa dal redarstvi.

Majvečno drevo sveta.

V Santa Marie del Tulla zvanim mekskanskim varašu je to čudnovato drevo. Ovo čudnovato drevo je vec vnoji človek pregledal, ali nise mogel žadosta načuditi na njem. Jeden španjolski glasoviti piscer je jedno par španjolske reči zarezal v koru, ali već se one nepoznaju. Drevo je jezero ljet staro i okolo je 32 meter i 7 decimeter. Nezdavnja je jedno družtvo spregledalo to drevo i ruke su širom metnuli, da premeriju okolo stebila, 28 ljudi tak, da su se njim s spruženimi rukami komaj dosegli prsti, su komaj obinuli to drevo.

Poparjeno dete.

V Budimpešti se dogodila sledeća nesreća: Jednoga štampara poldruo ljet staro dete, kad bi po kuhnji se poletavalo, nase si je prehitilo s vrelom vodom napunjeno posudo. Nesrečno dete si je celo telo spoparilo. Proti nebrziživim roditeljom su pogigli iztragu.

Psi su ju raztrgali.

V Pinka-Mindszent zvanog občini, kak odonut pišeju, se ove dane grozovita nesreća dogodila. Jedna težakinja, koja je pri jednoj zeljeznici, koja se sada zidje, delala, rano v jutro je iz težačkoga stana, koj je poleg jedne šume stal, išla v občinu. Poleg Tamás Ferencz zvanoga mlinaara hiže je morala idti. Žena je bezsunjatno išla, kad najedenput z hiže tri veliki psi su skočili vun i na ženu se metnuli. Nesrečna se kratko vrme borila s psi, ali onda su ju dofi hitili i pregrizli požaraka njezinoga. Jeden pastirčec je to z daleka videl, da se žena brani proti psom i za pomoć je gledal. Doklam bi pak s pajdaši tam došel, psi su već mrtvo telo njezino drapali. Žandarstvo je strogo iztragu podglo.

Gabona árak. — Ciena žitka.

1 m.-máza.	1 m.-cent.	frittól	fritg
Buza	Pšenica	8.50	—
Zab	Zob	5.70	—
Rozs	Hrž	6.00	—
Kukoricza uj	Kuruza nova	5.00	—
» » ó	» stara	0.00	—
Árpa	Ječmen	5.50	—
Fehér bab uj	Grah beli	6.00	—
Sárga » »	» žuti	5.50	—
Vegyeg » »	» zímčšan	5.00	—
Lenmag	Len	9.00	—
Bükköny	Grahorka	5.00	—

Csáktornyal gőzmalom heti lisztárjegyzéke.			
100 kg.-ként.			
Buzaliszt.		Rozsaliszt.	
frt kr.		frt kr.	
0 — 15.50	zsákkal	I. 12.50	
1 — 15.00		II. 11.50	
2 — 14.50		III. 8.50	
3 — 14.00		Tengeriliszt.	
4 — 13.50		szitált 7.50	
5 — 13.00		közönséges 6.25	
6 — 12.50		tengeri dara 6.00	
7 — 10.50		Korpa.	
8 — 7.50	buza 4.25	zsák nélkül	
(791 9 *)	rozs 4.50		
	tengeri 4.25		

Odgovorni urednik

MARGITAI JOZSEF.

Nyilttér*)

E rovat alatt közlöttékért sem alaki, sem tartalmi tekintetben nem vállal felelősséget a Szerk.

Nyersselyem-básztruha 8 frt 65 krtól

42 frt 75 krig teljes öltönyhöz való kelme — Tussors és Shantung-Pongees, valamint fekete, fehér és színes „Henneberg selyem” 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban Privát-fogyasztóknak postabér és vámmentesen valamint házhoz szállítva. — mintákat pedig póstafordultával küldenek. 3

Henneberg G. selyemgyárai (cs. és kir. udvari szállító)

Zürichben.

Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbélyeg ragasztani lá

Hirdetések.

782. sz. v. 1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a perlaki kir. jbiróság 1898. évi V. 301/I. számú végzése

következtében Grész Alajos perlaki ügyvéd által képviselt Moravec Venczel zágrábi lakos javára Eiselmayer Ferencz m.-királyi lakos ellen 300 frt s jár. erejéig 1898. évi augusztus hó 4-én foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 331 frt 50 krra becsült szobabutorok, 1 varrógép, 2 szekér, 1 sertvésöl, 1 kukoriczakas, széna, 1 üsző és 1 lóbol álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a perlaki kir. járásbírósg 99. évi V. 301/4. számú végzése folytán 300 frt tőkekövetelés, ennek 1898. évi január hó 31. napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 38 frt 20 krrban bíróilag már megállapított költségek erejéig a helyszínén, vagyis M.-Királyon leendő eszközlésére

1899. évi július hó 11. napjának d. e. 10 órája

határidőül kítűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adtni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120 §. értelmében ezek javára is elrendeltetik. 845

Kelt Perlakon, 1899. évi június hó 27-én.

Sós Frigyes kir. bir. végrehajtó.

Postszőjzettelküldés csak magánosoknak.

Egy vég, 3-10 m. hosszú, teljes őröltőnynek ára csak

frt 2.00	10
3.10	15
4.20	20
5.30	25
6.40	30
7.50	35
8.60	40
9.70	45
10.80	50
11.90	55
13.00	60
14.10	65
15.20	70

valódi országbanól

Posttőgyári raktár Kiesel-Amhof Bűrnben.

Minták ingyen és bérmentesen. — Mintához szállítás. Magánvevők ügyeljenek! Csak közzvetlenül vásárolhatnak az árúknak megfőzésén. Fővizsgálatással és bizonyítvánnyal csak Krausz Adolf postásoknak-ól Budapestben a szabónak, ha mintakönyvből tessz rendelést, a következő ajándékot adja.
10 frt vásárlásnál egy nadrágot 80 kr.-ért,
20 frt „ egy öltönyt 1 frt-ért,
30 frt „ öltönyt egészen ingyen.
Kiszállítás a szabó meg a következő engedélyt kapja: 3 frtot motorje után s küllőn 20% -ot. Ezeket az ajándékokat a magánvevő fizeti, ha Krausz Adolf mintakönyve után a szabónak vásárol.

750 19—20

Tűzifa eladás.

Jó minőségű bükkfa waggononkint 45 forintért, gyer-
tyánfa 44 forintért és cserfa 40 forintért esömödéri
állomásra szállítva, megrendelhető

SCHWARZ ADOLFNÁL Resznek.

840 3—*

Clayton & Shuttleworth

mezőgazdasági gépgyárosok Budapest Váci-körút 63. sz.
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak.

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek
továbbá járgány-cséplőgépek, lóhere cséplők, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszálok- és aratógépek, szénagyújtók, boronák.

„Columbia-Drill“
legjobb sorvetőgépek, szecsakavágók, répvágók, kukoricea-morzsolók, darálóok, őrlő-malmok, egytetemes acél-ékek.

2- és 3-vasú ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kint
utatra ingyen és bérmentve
küldetnek.

Lincolni törzsgyárunk a világ legnagyobb
locomobil- és cséplőgép-gyára.

RICHTER-féle HORGONY-PAIN-EXPELLER
Linimentum Capsici compositum

Ezen hírneves haszser olentált az idő megpróbáltatásai, mert már több mint 30 év óta megismerjük, földmunkálatok kezdőszakaszaiban alkalmazhatók kőszerszámok, csapok, szagittatásai és megfűtésre és az orvosok által bebizonyosították kőszerszámok, csapok, szagittatásai. A vadói Horgony-Pain-Expeller, Gyakorta Horgony-Linimentum elvevéses alát nem titkos szer, hanem igazi népszerű haszser, melynek egy határtalan sem kellemé hányozni. 40 Kt., 70 Kt. és 1 Ft. üvegekbeni árban minden minden 2500 forintban készletben van; foraktár: Török József Gyógyszertárnál Budapestben, Boveszárás alkalmával. Igen óvatosan legyünk, mert több ki-születésben utának van forgalmában. Ki nem akar megfűtésre, az minden 2500 forintban készletben van. Richter cégjegyzés nélkül mint nem va-
gyon utasítások vissza.
RICHTER F. AD. és Tsa., csesz és kir. udvari szállitók, RUDOLSTADT (Thüringia).

654 34-40

792 9-18

FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR)

könyvnyomdája

Csáktornyan,

a legujabb gyorssajtókkal és diszes uj betűkkel van felszerelve.

Elvállal minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat,

u. m. névjegyek, levélfejek, meghívók, eljegyzési-, esketési- és gyászjelentéseket,
— számlák, körlevelek, hivatalos és magán nyomtatványokat, röpiratokat,
műveket stb. stb.

bármely nyelven és kivitelben

a legjutányosabb árak mellett.